

честит
празник!

1 май

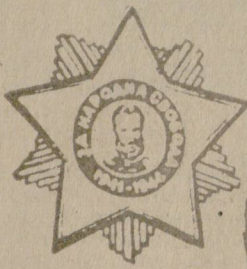
Празник на
човешките ръце

Все така: със знамена накичени,
гръбват хора, гръбват небеса.
И изчезва твоето величие
сред парадна глъч и словеса.
Заглушен с високоговорители,
чезне твой смисъл най-свещан.
Но за мен си пак ти ден спасителен
най-човешки и тържествен ден.
Ти си ден на две ръце пострънали,
на които се крепи светът!
Две ръце във красота превърнали
всичко, до което се допрат.
Две ръце — и грабави, и лъскави.
Две ръце — две стръкчета трева!
Могат те да гаят и паласката,
както гаят детската глава.
И вървим със знамена накичени.
А дълбоко в моето сърце
аз празнувам своето величие,
празник на човешките ръце!

Дамян ДАМЯНОВ

ПРОЛЕТАРИИ ОТ ВСИЧКИ СТРАНИ, СЪЕДИНЯВАЙТЕ СЕ!

ВЕСТНИКЪТ
Е ОСНОВАН
ПРЕЗ 1943 г.

Борба

Орган на ОК на БКП, ОНС ВЕЛИКО
и ОК на Отечествения фронт ТЪРНОВО

Брой 53

Неделя, 30 април 1972 г.

(3173)

Цена 2 стотинки

Год. XXIX

Първенците, героите на социалистическия труд и орденосците са голямо национално богатство, което трябва да се увеличава, да се полагат системни грижи за тяхното израстване като командири на производството. Техният богат производствен опит трябва най-широко да се популяризира и пропагандира, да се изучава задълбочено, да се изследва и доразвива.

Тодор ЖИВКОВ

ПЛАМЕННИ РЕАЛИЗАТОРИ НА ТЕХНИЧЕСКИЯ ПРОГРЕС

Среща на бюрото на Окръжния комитет на БКП и изпълкома на Окръжния народен съвет с механизаторите-първенци в селското стопанство — Къй стои начело в социалистическото съревнование • Министър Вълкан Шопов връчи правителствени награди • Приветствие на секретаря на ЦК на БКП Иван Пръмов

Вчера в салона на драматично-музикалния театър „Константин Кисимов“ във Велико Търново се състоя среща на бюрото на Окръжния комитет на БКП и изпълкома на Окръжния народен съвет с първенците-механизатори в селското стопанство.

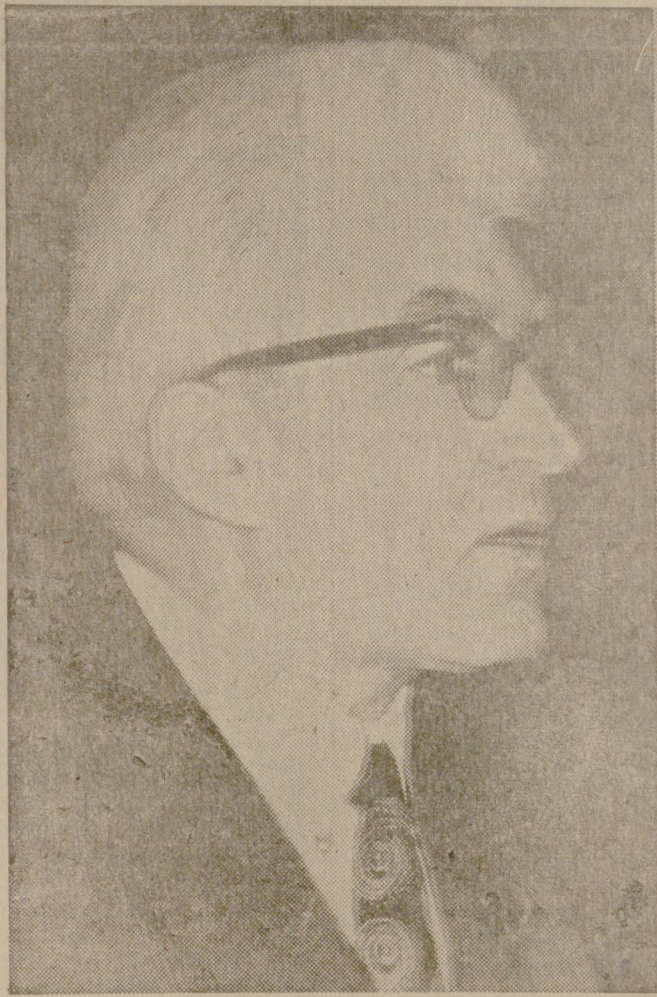
Участие в срещата взеха секретарят на Централния комитет на БКП Иван Пръмов и министърът на земеделието и хранителната промишленост Вълкан Шопов.

С топли думи към присъствващите се обърна първият секретар на Окръжния комитет на БКП Димитър Стоянов, който откри срещата.

Секретарят на Окръжния комитет на БКП Енчо Стефанов прочете доклад за ролята и мястото на механизатора при прилагане на промишлените технологии в селското стопанство. Той посочи революционните изменения, които настъпиха в този клон на икономиката за изминалите 27-28 години, проследи зараждането и развитието на движението за комплексна механизация в окръга, прилагането на новите технологии и в последните няколко години решително преминаване на производството, особено на зърненото, на промишлени основи. Той съобщи, че сега 2,2 на сто от постоянния заетост в селското стопанство обработват 55,5 на сто от земята на окръга.

В своите изказвания споменахме ценен опит, събран в наши дни от Георги Георгиев, председател на ТКЗС — Морави, Христо Цветанов, бригадир в ТКЗС — Павлики, Тодор Колев, герой на социалистическия труд, Вера Вълчанова, агроном в ТКЗС — Полски Сеновец, Атанас Попов, агроном-ръководител на производствен участък в Никопол към ТКЗС — Ресен, Ламби Цинков, секретар на общинския партин комитет в с. Козловец, Светослав Петров, главен инженер в АПК „Янтра“ — Полски Тръмбеш.

Министър Вълкан Шопов прочете указа на Държавния съвет на Народна република България за награждаване на механизаторите Атанас Трифонов Кръстев от ТКЗС — Ресен, Васил Боянов Кънев от ТКЗС — Павлики и Александър Великов Белков от ТКЗС — Козловец с „Народен орден на труда“ — златен, на механизаторите Цветан Иванов Николов от ТКЗС — Морави, Георги Борисов Георгиев от ТКЗС — Ресен и Димитър Игнатов Кюров от ТКЗС — Самово дено с „Народен орден на труда“ — сребърен и на механизаторите Никола Пенев Дюжов от ТКЗС — Поликраище, Александър Стефан

Секретарят на ЦК на БКП Иван Пръмов приветства първенците-механизатори.

нов Александров от ТКЗС — Долна Липница и Пеню Павлов Иванов от ТКЗС — Сушица с „Народен орден на труда“ — бронзов. Другарят Шопов връчи високите отличия и поздрави всички присъстващи за дела, които имат, за да се нареди окръгът на първо място в страната в областта на комплексната механизация.

Зам.-председателят на Окръжния народен съвет Райчо Пенчев обяви резултатите от социалистическото съревнование, водело между АПК, ТКЗС и ДЗС в окръга през 1971 година. На първо място се нарежда АПК „Дунав“ — Свищов, който се награждава с преходно червено знаме на ОНС, грамота и 300 лева. Между стопанствата от полския район на първо място се класира ТКЗС — Козловец, който се награждава с преходно червено знаме на ОНС, грамота и две екскурзии в чужбина. Отделно с грамота и с по 200 лева се награждават ДЗС — Свищов за получени високи добиви от пшеницата и от захарното цвекло. ТКЗС — Ресен от

царевцинта при поливни условия. ТКЗС — Козловец от царевцинта при неполивни условия. ТКЗС — Полски Сеновец от домати и пипера.

В областта на животновъдството първо място се присъжда на ТКЗС — Джулюница, която се награждава с грамота и 300 лева, а на второ място се класира ТКЗС — Дъсково, което получава грамота и 200 лева.

Между бригадите за промишлено производство първо място заема бригадата в ТКЗС — Павлики с бригадир Христо Цветанов. Тя получава грамота и 250 лева. Второ място се присъжда на бригадата на Етим Кучев в с. Никопол към ТКЗС — Ресен, която се награждава с грамота и 200 лева и на трето място застава бригадата на Йордан Лазаров от ТКЗС — Полски Сеновец. Другарят Райчо Пенчев прочете и имената на 30 механизатора, които се награждават със значката „Знатен механизатор“.

Посрещнат сърдечно, приветствие произнесе другарят Иван Пръмов. Той оцени положително инициативата на Окръжния комитет на БКП и Окръжния народен съвет в навечерието на празника на труда да се срещнат с изтъкнати производственици и новатори в селското стопанство. Такива срещи са особено важни, защото са свързани

с трудовия подем на нашия народ, който се е вдигнал на велико движение за изпълнение предначертанията на Десетия конгрес на БКП.

Говорейки за ролята и мястото на първенците в материалното производство, секретарят на Централния комитет на БКП посочи, че трудовите колективи в страната са предвидили с насрещните планове да произведат в повече за над 2 милиарда лева продукция и в селското стопанство за 300 милиона лева, а обществената производителност на труда да се увеличи с 5-6 на сто. Това означава, че нашият трудов народ се е сраснал органически с идеите на социализма, че тези идеи са залегнали дълбоко в душата му, че те са станали вече непреодолима материална сила и изключително важен фактор за изграждане на развитото социалистическо общество. Вечерно това ще даде възможност, каза др. Пръмов, да се изпълни голямата социална програма, която предвижда Десетият конгрес на БКП. Затова пламъкът на съревно-

ванието трябва постоянно да се разгаря, все повече да се усъвършенствува организацията на труда. Сега е особено необходимо с още по-голяма бързина да се увеличат силите, които мислят новаторски смело и дръзновено, които с високо съзнание и култура ще движат напред делото на социализма. Сега на нашата родина са необходими пламенни реализатори на научно-техническия прогрес, които без баене да внедряват на ширите, отечествени и световни постижения.

Подчертавайки, че днес цялото общество е заинтересовано

ГОСТУВА НИ РУМЪНСКА ПРОФЕСИОНАЛНА ДЕЛЕГАЦИЯ

Вчера във Велико Търново пристигна за първомайските тържества професионална делегация от окръг Телеорман, Социалистическа република Румъния. Делегацията е в състав: Стоян Спира, председател на градския съвет на синдикатите в град Турно-Мъгурел, член на Областния съвет на синдикатите, Декудеску Шефан, председател на петролната профсъюз в град Ви-

вано от състоянието и развитието на селското стопанство, др. Пръмов изтъкна, че само по дълга на прилагане и усъвършенстване на промишлените методи и технологии то може да отговори на съвременните и бъдещите изисквания. Ето откъде идва и ролята на механизатора. Вие сте, каза ораторът, главната ударна сила, решаващият фактор за въвеждане на промишлените технологии и въобще за успешното развитие на селското стопанство. Вие сте онази революционизираща сила, на която е отредено под ръководството на БКП да издигне те нашето селско стопанство на нов етап. Вие сте носителите на новите комунистически добродетели, на новото съзнание и морал сред селските труженици. Др. Пръмов изрази увереност, че окръгът, който има голямо значение за страната като интензивен селскостопански район, ще разбере своята отговорност пред новите изисквания и ще положи усилия за преустройство на всички отрасли на промишлената основа. Той се спира и на дела на механизатора в борбата със сушата сега в критичния момент от развитието на културите.

Закривайки срещата, другарят Димитър Стоянов изтъкна, че независимо от очевидните успехи, в окръга има реалистична оценка за нещата и че ясно се разбират трудностите, които съпътствуват новите, революционни начинания в селското стопанство. Необходими са изключителна настойчивост и последователност. Не ще и съмнение, че с този златен фонд от първенци-механизатори, окръгът ще даде своя достоен дял в развитието на социалистическото селско стопанство.

Участниците в срещата изпратиха телеграма до Централния комитет на БКП, която бе прочетена от механизаторката Минка Братанова от ТКЗС — Драгомирово.

За участниците в срещата бе изнесен голям подравете лен концерт.

Петранка ДИМИТРОВА

БРАТСКИ
ПОЗДРАВИ

По случай Деня на международната солидарност на трудещите се — Първи май — Областният комитет на КПУ и Изпълкомът на Областния съвет на депутатите на трудещите се — Полтава са изпратили следната поздравителна телеграма до първия секретар на Окръжния комитет на БКП Димитър Стоянов и председателя на Окръжния народен съвет Димитър Тужаров.

Скъпи другари,

От името на трудещите се от Полтавска област сърдечно поздравяваме вас, комунистите, работниците, тружениците в селското стопанство и интелигенцията от Великотърновски окръг, по случай Деня на международната солидарност на трудещите се — Първи май.

Желаем на вас и на целия български народ нови победи в борбата за претоворяване в живота решението на Десетия конгрес на БКП, за процъфтяване на Народна република България.

Да крепим във вековете нерушимата съветско-българска дружба!

НОВ ХОТЕЛ —
„ПОЛІАВА“
В ПАВЛИКЕНИ

Снощи в Павлики бе открит нов хотел. На общоградския митинг, състоял се по този случай, доклад изнесе председателят на ГНС Михаил Стоянов. Той подчерта, че хотелът ще носи името на областния център Полтава в Украинската ССР като символ на нерушимата българо-съветска дружба.

На митинга присъстваха и секретарят на ЦК на БКП Иван Пръмов, министърът на земеделието и хранителната промишленост Вълкан Шопов и първият секретар на Окръжния комитет на БКП Димитър Стоянов, които след това имаха среща с ръководството на АПК „Росица“.

ВИСОКИТЕ НАГРАДИ

Край алеята, която лъна
туши от портала към цехо
вете на фабрика „Васил
Коларов“ светлее вит-
рина на първенецът с над-
пис „Нашата гордост“. От
челия портрет се усмива
гъмна жена с изразител-
но лице — Надка Балъкова
Цветкова.

Жена с удивителна, за
видна съдба.

През 1940 г. едно весе-
ло петнадесетгодишно мом-
че пристъпва прага на то-
гавашната копринена фабри-
ка или по-точно казано, на
френското акционерно дру-
жество „Филипс“. И не подо-
зира, че в тази фабрика ве-
че ще бъдат свързани всич-
ки най-хубави и най-трудни
дни в живота, че именно
тук ще го застигне след
години голямата трудова
слава.

Още е 1940 година. Ди-
пломът за завършения III
прогимназиален клас ляга
прикрит в дъното на ста-
рия дървен сандък. Успе-
хът е висок, раздялата с
училищния чин, с класна
стая, с наука — мъчи
телна. Но момичето скри-
ва сълзите си. Бащата е
безмислен и освен двете
напукани ръце няма нищо.
А черният труд на тези ръ-
це се заплаща така обидно
малко, че едва стига за ко-
равия къшей. За Надка ня-
ма друг път.

Работата във фабриката
е трудна. По цял ден мла-
дото лице пламти и се об-
лива с пот над горещите ба-
сейни. Престъпите се проску-
ват и побелват.

Но момичето е весело и
щастливо. Край него къл-
нат тежката пара, която за-
душва и пие руменината
от бузите, която коси сил-
те. Кълнат глад и бода,
кълнат целия този кучешки
опротивил живот.

Но момичето е съвсем
младо. И кой знае защо, за-
изненада на възрастните ра-
ботници, обиква работата.
Отначало е ученичка, пода-
ва чашка, по-късно — точачка.
Но тънките паяжинни ниш-
ки още от самото начало
въплъщават въображението.
Само за секунди да прито-
ви гъстите си ресници и ви-
жда топове от фина, скъ-
па коприна... В колко про-
тиположни посоки потег-
лят те, колко различни, хо-
да ги докоснат с възхище-
ние. И ще пожелае! И ще
могат да купят. Надка със-
сем ясно и живо си пред-
ставяше щастливите очи
на онези, които радостно и
кокетно ще се завъртят пред
огледалото, устели гале-
щата хладина на тънката
коприна...

Дойде победата. Дойде
Свободата — платени с мно-
го пролята кръв, майчини

писъци и вдовишки забрад-
ки.

Надна издържа. Работата
си е прекъсвала само пора-
ди майчините и болест.
Целият й досегашен трудов
стаж е протекъл тук. И
тук ще завърши!

През 1948 година е вече
точачка. При норма един
басейн, тя минава на вто-
ри, на трети, прехвърля се
на четвърти. Скоро и това
й се вижда малко — взе-
ма и пети... Всички са
изумени, когато поема и
шестия.

Това е времето, когато,
думите на вожда Георги
Димитров окрилат и зоват
напред: за едно десетилетие
трябва да постигнем
това, което другите са по-
стигнали за векове.

Надна приема тези думи
като отправени лично към
нея. Тя знае — коприната
е нужна за знамената на
победата. За целия то-
зи народ, който разкъсал ве-
ригите на паризма, с все-
ки нов ден живее все по-доб-
ре. Досега този народ е не-
сил само шаек, грубо сел-
ско платно или евтина ба-
сма, носил е само дрипи.

На шумните тържествени
манifestации през съще-
то и минава радостна тръ-
пка, когато вижда как въ-
търът въплъща дилите на
все повече и повече нови,
пъстрорцветни копринени ро-
кли.

През 1951 година идва
голямото признание и голя-
мата награда — орденът „Ге-
орги Димитров“. Примерът
й увлича и другите работни-
ци. Не само тук във фаб-
рика „Васил Коларов“, но
и в сродните предприятия
от Русе, Хасково, Харман-
ли.

Сетне я изпращат в Со-
фия на едногодишна шко-

ла за стопански ръководи-
тели. Надна копнее за про-
изводството, жадува за
творческия процес на отдел-
ните манипулации. Но пар-
тийната поръка е категорич-
на. Трябва ръководители. И
от 1954 година вече е май-
стор на смяна.

Но и тук тя е непрекъсна-
то сред хората, живее с бол-
ките и радостта им. На ра-
бота отива преди всички и си
тръгва последна. Когато
работниците боледуват,
когато отсъствуват безпри-
чинно, когато работят вло-
шо — от неспокойство, трево-
га и болка сърцето й се
свива. Тя иска хората да
горят в работата си. Вина-
ги, та наля на тяхната про-
дукция предстои далечно
пътуване. Високата оценка
и търсенето от Япония, Ита-
лия, Австрия трябва, да
бъдат оправдани.

Сега фабриката е в про-
цес на реконструкция. Но
вата машинна техника от
Япония е вече тук. Надна
очаква това така, както се
очаква голям, дълго жаду-
ван празник.

— Знаете ли — казва ми
тя, — досега трудът при
нас около 90 процента бе
ръчен. При новата автома-
тика ще имаме само 10
процента ръчен. Представа
те ли си? — Тя протегна
длан и посочи целия цех
— погледнете колко млади
жени има тук. Вързете се
в ръцете им — набръчка-
ни, побелели, изхабени от
горещата вода. Скоро и
техните ръце ще станат ху-
бави и нежни...

Гласът й е топъл и раз-
вълнуван. В очите й треп-
тят щастливи пламъчета,
смях са и присъдили отно-
во най-висока награда...

Виктория ГЕНОВА

Разказват съвременници на Георги Димитров

На доклад

да нямаше никаква кола. За-
станах пред тастъра безна-
деяно загледал в тъмното.
Докато се колебавя, една го-
ляма кола спря пред стъби-
щето и шофьорът подвикна:

— За вас съм дошъл, ча-
кайте се!

Когато завихме покрай Рус-
кия паметник, разбрах, че
отиваме в Княжево. Часовни-
кът показваше 22 часа и 20
минути. Облегнах се на се-
далката и вече съвсем спо-
койно запуших. Охраната раз-
твори вратата на големия
двор пред вилата, в която
живееше Георги Димитров.
Върху масата в познатия ми
салон бяха наредени два
прибора за вечеря, бутилка
слюва, чаши, три свежи до-
мата.

От двете противоположни
врати влязоха едновременно
Георги Димитров и Роза Ди-
митрова.

— Успяхме да се види-
м — каза министър-предсе-
дателят на Народна репуб-
лика България. — Анкетната
комисия ни създава неочак-
вани неприятности. Кога за-
минавате?

— Утре сутринта.

— Осигурихте ли ви спал-
ни места? Добре, значи утре
ще почивате... Казват, бил
сте доста своенравни. Не мо-
га да твърдят обратното, въ-
рих се обаче, че сте дисци-
плинани... А сега, започвай-
те — посочи Димитров два-
та стола до масата.
— Хранете се спокойно. Ва-
шата другарка знае, че ще
ми бъде гост.

Поднесоха вечерята. Ди-
митров наведе с вилката
единия домет, сложи го в
чинията си и го нареди:

— Вземете си и вие. Дру-
гари ми изпратиха първото
уведомление. Ще дойде
време цяла година да ги има-
ме на трапезата. Нашата
страна е богата с топли ми-
нерални води, тях ще изпо-
луваме за орханерии... Как-
во стана с оня журналист,
дето писа, че се глумирам?
Вие бяхте му се много раз-
сърдили.

— Поканих го на коктейл
и станахме приятели.

— Чудесно! — засмя се
Димитров. — Много люби-
те постъпили... Не им
защо не си взехте тоя —
„Бохем“ — единият от тези
гъбоси в чинията ми. — Не
се опамушвайте.

Роза Димитрова, която
поса всичко време пишеше
на бюрото, дойде при нас.
С едната си ръка едва при-
държаше десетина китин пи-
гар.

— За вас — сложих ги тя
на масата. — Начих, че ще
минете през Милано. Значес-
те моля ви тоя... и тоя...
Няма да ги напиевам, знае-
те на го.

— Значи тоя и докато
— бръкна в джоба на пи-
жамата си димитров Димит-
ров. — Ето! Пазете ги до-
като ги бръзгайте — отиде той
към бюрото. Донесе една
своя портрет, подписа го и
ми го подаде.

— Вземете го... За рабо-
тата, която извършихте в ита-
лианския печат в защита на
нашата кауза през Парижка-
та конференция. И дето ме за-
читавате от онези, които
искаят да ме анжлат грим
дан. На добър час!

Стефан МОКРЕВ

ЗЕМЯ НА ГУРБЕТЧИИ

В хълмистия полукръг, от-
раден от неравния венец на
планинските вериги, са заби-
ли устни къщите на Церова
кория.

Може и още след Освобо-
дението да е било, кога-
то първите церовокориянци
тръгвали по гурбет. Шом се
запознато в селото остава-
ли само жените, с по един
куп дечурлига, да чоплят бе-
лите сипи. По празниците
гурбетчиите пращали много
задраве и по някоя пара, ко-
я то едва стигала за сол и ки-
бир. Така вървяло времето.

В годините след Девети
септември селото се промени-
ло достатъчно, за да има с
каждо да се похвалят сега жи-
телите му. Почти няма къща
без телевизор или радиоапа-
рат, без електродомашински
уреди.

Председателят на общин-
ния комитет на Отечествения
фронт Радил Добрев извади
плана за благоустройство и
хигиенизиране на селото през
петилетката. От него става
ше ясно — церовокориянци
са решили на всяка цена да
обаяват чистото място, кое-
то завоюваха в окръжния
преглед.

— Всичко няма да стане
изведнъж — поясни предсе-
дателът — няма достатъчно
тухли, цимент. Но ние сме
стененивали задачите.

И той ми изреди това, ко-
ето е направено досега. Най-
напред оправили двете гла-
вни улици, разширили ги, ас-
фалтирали ги. С високото
строителство също привърш-
ват. Наскоро ще открийт
новата търговска сграда — сре-
щу читалището. Пред завър-
шване е и административна-
та сграда на Държавното
земледелско стопанство. С
тях ще се оформи кубав, мо-
дерен център. През петилет-
ката средствата от самообла-
гаването и тези, подлагателни
от бюджета се насочват пре-
димино за ниско строителство.
Започнало е настилането на
страничните улици с тропе-
на каменна настилка. По ня-
кои са направени и пътеки
от плочи.

Тук правят впечатление ре-
дът и стремителност да се по-
ддържа необходимата чистота
— и по улиците, и в общест-
вените сгради, и в учрежде-
нията. Снежните-белите пре-
стилки на медицинския пер-
сонал, чаршафите и завивки
те в родилния дом и детска
та градина, изпраните покри-
вки в ученическата столова,
добре озелененият и подре-
ден училищен двор извикват
уважение към тези, които ги
поддържат. Като гледаш те
зи скромни хора си спомниш
думите на Радил Добрев, че
хубавите новца те са създали
постепенно, а постигнатото
ще запнаят и развнат. И ко-
гато се върнахме в канцелария
та му отново преиспити пла-
на Главните задачи в него
бяха насочени към работата
с хората за благоустроява-
не и хигиенизиране на домо-

вете. Във всеки двор ще се
направят хигиенични отход-
ни места, помийни ями и то-
рища. После ставаше дума
и за по-големия брой дома-
ни животни, като един от
основните показатели за об-
разов дом, за цветните ле-
хи, за прехвърлянето на за-
грозяващите огради и сгради.
Опитът на Великотърновска-
та отечественофронтска ор-
ганизация по паспортизация
та на улиците и кварталите
е пренесен тук.

От разговорите с хората
разбрах, че понятието благо-
устройство на селото почти
се покрива с това за нов мо-
дерен, социалистически на-
чин на живот. Те предлагаша
пред училището да се открие
още една автобусна спирка,
питаха защо не е въведена
та старата автобусна линия
Елена — Горна Оряховица,
след като пътят вече е наира-
вен, защо телевизионните и
радиосигналите не се извърш-
ват според договора. И с ос-
нование очакват ръководства-
та на „Пътнически автотран-
спорт“ на ДАТ във Велико-
Търново и Елена както и
Стопанска дирекция и Теле-
визионни радиосервиси да им
отговорят.

В думите на секретаря на
териториалната първична пар-
тийна организация Михаил
Кичев чувствах и гордост
от постигнатото и грижа за
утрешния ден на Церова ко-
рия — това село на бивши
гурбетчи.

Емилия ГУГОВА

Великотърновски самодейци
Снимка: Николай КАЧАКОВ

МОМЧЕТАТА СТАВАТ МЪЖЕ

Някога „пролетта“ в Горно-
оряховския край идва рано
и есенните посевни към края
на април избухват гъсти и
зелени. Такава ранна и не-
предпозива бе пролетта и
през тази година. Разликата
бе само тая, че някогашните
малки и разпокъсани нивич-
ки в местността Юртлука се-
га са голяма кооперативна
нива, широка и зелена като
огромен губер. Докъдето ти
виждат очите все еднакво
братили посеви, полшувани
от вятъра като развълнува-
но море. През него като тън-
ка ивица лъкатуши тесен
полски път, край на който
свършва до сенчестите вър-
бащи край брега на Янтра.

По този селски път мълча-
ливо вървяха двама мъже,
чиито коси сребреха като
осланени, под лъчите на про-
летното слънце. Тз бяха поч-
ти на една възраст и добре
помнеха трудните години на
своего село и горчивата мъ-
ка на съселаните си и онези
дни на първата ремсова за-
калка, дните, когато момчъ-
тата ставаха мъже.

— Да, тук беше — въздъх-

на по-възрастният и в очите
му блеснаха пламъчетата на
едни отгавна тлеещ огън.

— Много години оттогава,
а сякаш беше вчера — от-
върна вторият.

Един общ спомн бе из-
бликнал из дълбините на ми-
налото. Двамата седнаха до
крайният синор, така,
както седяха на това място
преди много години.

Живяха някога в Драга
ново двама младежи. Един
як бе студент във Варнен-
ската търговска академия, а
другият — още ученик във
Великотърновската мъжка
гимназия. Бяха почти съсе-
ди, деляха ги само няколко
селски къщи. Вечер се при-
бираха заедно. Притиснати
до вековния дънер на ста-
рата тополя, до късно си
шепнеха за неволата, защо
както лошо е устроен живо-
тът и дълго се мъчеха да на-
мерят отговор на въплъщави-
те ги въпроси.

В една вечер, през
великденската ваканция, Йор-
дан настани своя приятел
Дончо и като го потупа по
рамото, прошепна тихо:

— Тръгвай с мен!

— Къде?

— Ще видиш.

Когато египтаха до дър-
вения мост на дерето, откъм
избуялата нива се чува не
съвсем естествени свирюка-
ния на шурици. Спряха. Извед-
нъж сред нивата се раздвиг-
жиха силуети на хора.

— Клопка — промълви
Дончо и изволи хвана ръ-
ката на другаря си.

Скоро от двете страни на
дерето наизскачаха Марко,
Недзяло, Милко, Йонко и
още десетина занаятчийски
работници и бедни селянчета.

— Хайде ба, братчета! За-
къснявате!

В тези думи имаше и укор,
и такава радост, че всички
започнаха да се прегръщат,
както че ли не бяха се виж-
дали от години.

— А сега на работа, дру-
гари! — повелително каза
студентът Марко, който се
ползуваше със заслужен ав-
торитет сред младежите.

Без да чакат повторна по-
кана, пристъпващите насяда-

ха в кръг. Марко обясни, че
наближава Първи май —
празникът на международна-
та работническа солидарност
и че работниците от цял свят
на този ден ще излязат на
манifestации в знак на
единство и протест срещу ек-
сплоатацията и деспотизма.

После Марко извади лист
хартия, по който се отрази
светлото петно на джобно
фенерче, но едва започна да
чете първомайския призив,
преминал през много ръце,
за да достигне до тези неук
репнали още млади селян-
ци на работническата
класа, по пътя откъм село
то, се чу тропот на багаж
човек. Всички притиха дъх
и налягах в нивата. Той
спря на дървения мост и не
спокойно се заоглежда нао-
коло. Кой беше този? Наш
или чужд?

— Осмийт — едва чуто про-
мълви някой.

Името му бе Димитър Ива-
нов и бе син на заможен
родител Попавицето си „Ос-
мийт“ бе получил в училище.

През целия гимназиален курс
той носеше пореден номер

осем. Така и го кръстиха
„Осмийт“. Кой гърсеше той
в този среднощен час?

— Осмийт — извика власт-
но Марко и тръгна към не-
го.

— Бя-бягайте, по-полиций-
но! — отвърна той, като заеква
ше от умора и уплаха.

След като се поуспокои,
„Осмийт“ разказа, че като се
прибирал в къщи, го срещнал
старши полицай и без мно-
го да се церемони, му казал:

— Къде скиториш бе, ко-
муняга? Пак събрание. ще
правите някъде, ама ще ви
пишна, та ще ви скъсам от
бой.

„Осмийт“ хлопнал вратата
под носа на полицая и през
градините и плетивата —
право тук, където предпола-
гал, че ще стане събирката,
за да предупреди другарите
си за грозящата ги опасност.
Явно по-опитен в конспи-
ративната работа, Марко ус-
покои момчетата, после ги
разпредели на групи. При
евентуална среща с полицая
та всяка група трябва да
има алиби. Един, че са били
при момиче в съседното село,
а други, че са ходили на ре-
ката да залагат хранилки
за риба.

След около половин час
откъм горния край на село

то се понесе наскоро съби-
рената весела „трънкарска“
песен, сигнал за щастливо
завършване. Пееше Йордан.
В притихналата нощ отго-
вори друг глас. Отвършаше
Дончо. После младежите се
събраха отново, обладали от
чувството, като да са извър-
шили подвиг.

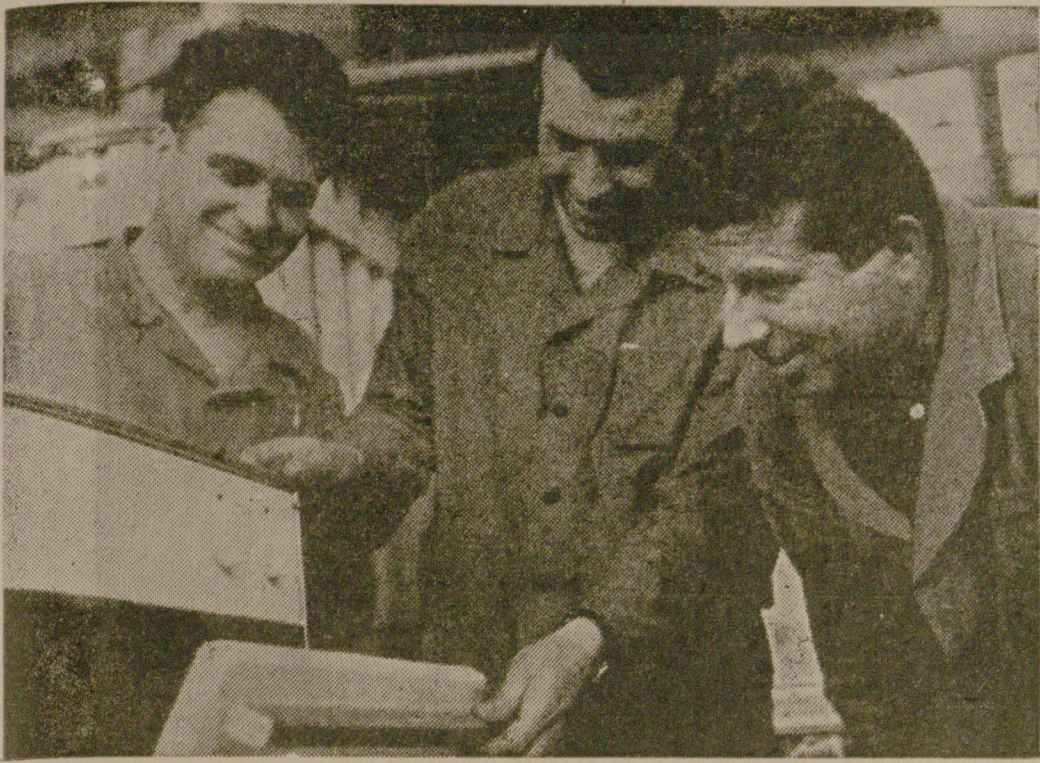
Нощта отдавна бе прева-
ла, когато веселите и буй-
ни селски момчета се натък-
наха на двама от полицанте.
Без да ползват, че през
тази предмяйска нощ мо-
мчетата бяха получили
своята първа заплата, поли-
цаите ги наругаха и ги пре-
дуприхиха да се прибират и
да не развляват повече сел-
ските кучета.

Пробудени сякаш от ония
ненормално на един далечен
съл, двамата мъже станаха
от синора и продължиха своя
път през кооперативните ни-
ви. Единият от тях бе Йор-
дан — председател на коо-
перативното стопанство, а
другият — Тодор, секретар на
партийния комитет. На
тях Партията бе поверила
едно от големите кооперати-
ви стопанства, което те тряб-
ваше

път към комунизма.

Дончо КУДАРОВ

ПРИЯТЕЛИ НА ТВОРЧЕСКИЯ ТРУД

От една страна са „тесни-те“ места в производството, големите цифри на икономическия ефект, а от друга страна, са хората — бригадирът Чанко Петров, Симеон Иванов, Атанас Ангелов, а така също и технологът Рачо Райков. Лесно е сега да сложиш знак за равенство между творческите усилия на рационализаторската бригада „Д. Дюлгеров“ и постигнатите от нея успехи, но всъщност само четиримата си знаят колко е „лесно“ това на практика.

Чанко Петров работи в ЗГТ „Металургия“ — Горна Оряховица от 22 години. От двайсет години хората го знаят да се занимава с така „чуждестранна“ работа — рационализацията. Симеон вече 17 години е в завода, а Атанас — осем. От четири години тримата шло

сери изработват прототипите и нулените серии на новите изделия, от толкова време се занимават съвместно и с рационализаторска дейност.

Решиме да изчислим икономическия ефект от внедрените предложения на рационализаторската бригада „Димитър Дюлгеров“. 18 000 лева, 11 000, други по-малки.

— А бе, точната сума я знае другарят Бораджиев. На нас остава ли ни време за такава „счетоводство“?

Затова Чанко, който е член на Съвета по организация на техническото творчество казва, че на всички новатори от завода час по-скоро трябва да се раздават лични рационализаторски книжки. Да знае той, новаторът, а пък и хората да видят какво е дал и дава за икономическия разцвет

на предприятието.

Инж. Копринков, председател на Съвета, по този повод сподели, че освен тези книжки, които ще бъдат готови през май, сред заводските колективи още по-напохохоко ще се популяризира Правилника за приложение на закона за изобретения и рационализации, ще се създаде „Алея на рационализатора“. Само и само да се увеличават редниците на творците-новатори.

— Да ги видим тогава как ще работят в обстановката на голяма „конкуренция“?

Как ще работят ли? Ами пак ще остават след работата, ще идват през почивните дни, както е било много пъти досега.

— Сега работим по „печката на Чанко“, Атанас и дъде името — „Венера“.

„Венера“ е подобрена готварска печка (нафто-електрическа), върху която рационализаторът е работил дълго време. Ако я наричат „печката на Чанко“, това съвсем не означава, че те, двамата — Симеон и Атанас — нямат собствени замисли. Ще дойде времето, ще заработят колективно и по техните идеи.

Наскоро тримата шлосери от прототипната група завършиха два експоната за панаирите в Прага и Будапеща — вградени електрическа фурна и плотове. С това техните служебни задължения, разбира се, не се изчерпват, но наред с тях новаторите продължават да мислят и за рационализаторските си „задължения“.

По повеля на Партията...

Току-що ми беше казал, че през април т. г. ще навърши петдесет години и телефонът настойчиво иззвъня. Дале ми зная да почакам и вдигна слушалката.

— „Патриот“, дай ми 16 — поиска той от телефониста. — Има ли нещо по обстановката? — беше първият ми въпрос. И като разбра, че всичко е наред, предаде някой нареджения на командира, като не забрави да посочи кое как да стане.

Неволно се усмихнах. Беше на стотини километри от границата. Дошъл само преди два дни в столицата и пак не пропусна да направи политическо обезпечаване на задачите, които постави. По навик!

Повече от 22 години полковник Марин Куцаров не прекъсваше и на границата. Застарен с революционния патос на комунистите от Килиманджаро, той се влива в редовете на РМС още през 1942 година и активно участва във всички мероприятия, организирани в помощ на нелегалните или на арестуваните комунисти. А по-късно, като войник в Русе, изнася боеприпаси и хранителни продукти за концлагеристите. Тези начални стъпки в революционното движение постепенно закаливат у него високите морално-боеви качества на комуниста. Ратайският син, общият работник в консервната фабрика, доброволецът на фронта става началник на политотдел на поделение. Дванадесет години е вече на този пост, изпълнен с много ентусиазъм и партийна страст.

Телефонният разговор завърши. Офицерът Куцаров остава слушалката, приседна срещу мен и се усмихна.

— Не съм ли в течение на това, което става на границата, не съм спокоен! — каза той. — Все ми се иска да съм там, да не се откъсвам от нея.

Припомних си. Беше в средата на март. Пролетта вече шестваше в южните предели на родината, радваше гражданите, но и ги задължа-

ваше. Те знаеха, че сега, когато се разлети гората, когато тръгнат хората на работа в близост до граничната брадва и по новата шосейна магистрала се занижат колите на наши и чуждестранни туристи, обстановката ще се усложни.

Вече привършвах работата, по която бях дошъл и се изненадах, когато видях офицера Куцаров. Бяха ми казали, че е болен и вече няколко месеца е на лечение. След като се поздравихме най-сърдечно, не се стърпах и запитах:

— Не очаквах да ви видя. Нали сте болен?

— Избягах от лекарите! — посмеева се той. — Вече няма да ги слушам.

Чак тогава видях, че куца. Разказа ми за тежката операция, която извършил. Раната още не е заздравяла, но реши да започне работата.

— Не мога повече да лежа! — каза твърдо той. — Пък и пролетта вече настъпва.

Разбрах го. Вълнуваше се за състоянието на цялостната партийно-политическа работа, за социалистическото съревнование и борбата на поделенията за едно от първите места в Граничните войски. Имаше добри помощници, на които винаги можеше да разчита, но пак беше неспокоен, нетърпелив. У дома се чувстваше като в клетка. Обичаше да бъде в разгара на работата, сред войниците.

Такъв го познавах и отпреди, когато беше по-млад и побуен. Неговата стихия беше границата. Обичаше да обикаля по заставите и от душа да разговаря с бойците. Упорито търсеше у тях ония добродетели, които им бяха необходими в суровата граничарска служба и ги подхранваше, стимулираше. Дългогодишният опит на политработник го беше научил как най-добре да се доближи до войничката душа.

Марин Куцаров е вече на 50 години. Буйните му черни коси са посребрели, дълбоки бразди са разорали високото чело. Но огънят в очите е останал. Продължава да гори и да стопля сърцата на бойците му. Онова, което бе успял да им предаде на границата, е сега най-големият му капитал. На гърдите му блестят лентичките на 16 ордени и медали и значката „Отличник на МВР“ красноречиво доказва твърдостта за високото признание на Партията за всеотдайната му служба.

Двадесет и два набора идваха и си отиваха. Оставаше само политкомандирът Марин Куцаров — всеотдаен до смърт на делото на Партията, която го откърля и закали в битките за човешкото щастие.

МОНВОЛК. ПЕТЪР ГЕНЧЕВ

Отличия за трайни насаждения

Първият етап на обществения преглед на състоянието на трайните насаждения в окръга, организиран от Окръжния народен съвет — управление „Земеделие“, приключи.

Първо място се отредява на лозарската бригада в с. Паскалевец към ТКЗС — Дъско с бригадир Марин Пъшев Ангелов, която се намира в градава с грамота и 150 лева.

Лозарското звено на Петко Попринов Плачков от с. Полски Сеновец се награждава с 80 лева, а звеното на Трифон Йорданов Христов от с. Сашево — със 70 лева.

Втора награда получават лозарската бригада в ТКЗС — Козловец с бригадир Асен Крумов Русев и овощарската бригада в ДЗС — Елена с бригадир Стоян Йорданов Попов, които се награждават с грамота и по 100 лева.

И много оптимизъм...

Машиностроителите от МЗ „Първи май“ — Полски гръмбеш посрещат достойно патронния си празник — Произвеждат и строят — „Ляяр човек навсякъде става“

Може би всичко се дължи на пълния със слънце протекен ден. Някак особено се открояваха производствените корпуси, административната постройка вдясно, асфалтовите пътища и площадките отпред и новите строежи в дъното. Приковахте погледа и с вкус израз ботената украса. Всичко зовеще по-скоро да се прекрати пратът и да се тръгне на срещи с хората. На срещи с машиностроителите в дните пред Първи май, патронния празник на техния завод.

Гледахте грейналите в слънце корпуси и се връщахте на колко години назад, когато светлите сгради още не бяха се родили изпод възшебните ръце на строители, монтажници и много, много бригадирите от МЗ „Първи май“. В те дни години, когато колективът се труделаше в допотопни

навеси и в дъждовно време газеше калта, а в слънчево глъташе прахоляците. Сивота, мрачност, неприветливост лъхаше от всяко кътче, дори от административната сграда. Тогава... А сега, сега е така различно, така хубаво, че на истинна трудност може да се сравнява.

И резултатите не правят изключение — за тримесечие то при план 2 250 000 лв. е произведена продукция за 2 344 000 лв., или 104,2 на сто. Добро е изпълнението на плана за общата произведена продукция и през април. А също и по останалите показатели. Своя патронен празник първомайски посрещат с добри стопански резултати. И с много оптимизъм. За да се подкрепи тази мисъл, може би е необходимо да се посочат още някои цифри, имаме на бригади и на индвиду-

дуални първенци? Не, желанието ми е този път да разкажа за лярите. Около четиридесет души са те и засега продължават да работят при сравнително по-тежки условия — схлупени, неприветливи, забравени години си помечения. Сигурно затова с такава любов се отнасят към строежа на новата лярна. Ако се каже, че строежът е изключително тяхно дело, няма да се преувеличи — от начало до край. В пътя под крапа на термина „Със собствени сили“. Тук и прекъсването нямат бригади, най-вече от лярната. Четиридесет члененият колектив всеки ден отделя на строежа петнадесет-двадесет души. Доста „жежко“ е за останалите в старата лярна, където сега се лее през дън, но нали те си изграждат модерна, съвременна, хигиенна производствена сграда, в която трудът им ще бъде далеч по-производителен, при това за толкова кратко време, с готовност правиха и продължават да правят жертви. В началото на декември миналата година започнаха, а в навечерието на Първи май тази година на приключиха един етап.

— За Празника на труда ще пуснем едната пещ и ще отделим пет-шест каси — иде думи началникът на цеха Методи Веселинов.

Същият този началник, който непрекъснато „лети“ ту до старата лярна, за да види как върви производството, ту до новия строеж. Разбира се, по дълго преговаря при новото. Зидото повече си издига, стигат, повече са трудно стигат. Оттатък е малко по-голямо напрежение, с поудължаване на работния ден задачите се изпълняват. Така е и с мобилизирането до края на дец. Беше официално да е приет почивен на героя на социалистическия труд Петър Брийков, седмичната задача се изпълнява за пет дни, дори за по-малко от пет дни. Трудно, но славно! Още по-трудно и славно дела вършат бригадирите-ляри, които на строежа на лярната усвояват втора степен и четвърта професия. Ето защо не без гордост Методи Веселинов казва:

— Ляяр човек навсякъде става.

Потвърждение на тези думи дадоха най-вече Трифон Трънев и Иван Цанков, които изкопите са тук, които и на зидания ги бива, и професионално поставят, и електрификация, и какво не шеш. Големите заслугите на двамата. Но и редица други има, на които също им „лепне“ едва ли не всяка работа от строителството и монтажа.

При напускането на завода пред портала отново посрещат. Отново се помниш да си поставяш какво беше тук до преди три-четири години и какво ще бъде в съвсем близко бъдеще, когато запустират новият лярски цех, когато влезе в действие и галваничния цех, чийто строителство започна през този месец.

НАЙЛЕН МИНКОВ

НОВА ПЪТНА АРТЕРИЯ

Държавата всяка година отделя значителни средства за модернизацията и построяването на нови пътища. Такъв удобен път ще бъде и магистралата, пресичаща Еленския край, чийто строителство започна през есента на миналата година. Под ръководството на техниките Йенчо Горбанов и Сашо Кимбуров сега работниците от „Пътни строежи“ осъществяват строителството на участъка Елена — Майско, дълъг 24 километра. През цялата зима, дори в най-студените дни, те работиха по напратата на водосточите и подпорните стени. С идването на пролетта идва и лятото и техниките.

На обекта машини извършват изкопните на Яков Адемов и кифражистите на Спас Македонски. Двете бригади постигат средно изпълнение на трудовите норми 160 на сто.

НЕДКО ПЕТРОВ

Втората крачка в петилетката

Оттук тръгват много пътища. И всички водят в една посока. Неспойните делници на хората от тази мизина дават зелена улица на един твърде съществен елемент за техническия прогрес в селското стопанство — сортовете. Впрочем това става ясно и без много думи от името — държавно семепроизводно стопанство „Дунав“, край село Вардям. Встрани от магистралите, тук безшумно отминават дните, всеки от които внася скромни дял в сметката на една дейност, чийто параметри миналата година стигнаха до 190 на сто производствена печалба.

Цифрите сухо сочат преизпълнения, проценти, но зад числовата завеса на икономическите резултати остават хората, които са ги извикали на живот. Остана техникът дядо. Делът на всички, като се почне от директора Кирил Попов, та се стигне до двамата овчари Георги Ечев и Тодор Петров. Когато са връщали знамето, защото национален първенец не може без знаме, навярно в доклада е имало думи и за творческия подход на специалистите при създаването на най-подходящи условия за максимално проявяване на качествата на полевия материал. А какво знае творчески подход, показва фактът, че 90 на сто от произ-

ведените семена в последните години са от първа класа.

Стопанството е в първата линия на техническия прогрес не само заради сортовете. Модернизацията на производството, възвездането на индустриалните методи излязоха вече от паките на разрабнатата научна перспектива за развитието на ДСС „Дунав“ до 1975 г. Много от зеленчуковите култури за пръв път бяха засети тази пролет с пневматични сеялки. С новата светска техника, която доведе тази година в стопанството, ще се увеличи четирите пъти производствено на труда при очакването на конопата. Шикът на механизирания отглеждане ще се затвори, след пшеницата, ечемика, царевицата и слънчогледа, и за тази култура. А може би и за крастиците. Защото едно-единствено уязвяване на 75 на сто от плодотелите на новия сорт „Парафин“ — микс — ще позволи механизирания им прибиране.

Специализацията става модерен термин. Такъв беше и в ДСС „Дунав“, когато ставаше въпрос за животновъдството. Беше. Сега вместо за специализация говорят, по-точно отчитат високи резултати. В една пролет като тази, когато на много места въпросът за овчето мляко звучи неудобно, тук със същите бройки ов-

це за същия период в сравнение с миналата година са надолзи 9000 л мляко повече и имат стотина агнета по бече.

Рамките на плана се оказват тесни и за днешния прираст в свиневадството. И кой е виновен — хората, грижите, механизацията. Впрочем, тяхна заслуга е превръщането на животновъдството от губещо в печелившо. Неговият дял в плановите за тази година е определен на 23 000 л, печалба. Първите четири месеца на годината наведжат на мисълта, че тази цифра може да се окаже малка. Дано.

В растениевъдството още няма конкретни резултати. Основен заключението, че състоянието на културите е много по-добро от миналата година, всичко останало е в сферата на предвижданията. През 1971, годината, когато завоюва първото място в системата на Дирекция „Сортови семена“ към МЗХП, ДСС „Дунав“ предаде на държавата 3 700 000 кг семена от различни култури, 3 700 000 килограм, всеки от които беше принос за модернизацията на нашето селско стопанство. Това беше втората крачка в петилетката. Пътят продължава и идват още много стъпки, които се прекратят с труд и дръзновение.

НИКОЛАЙ ТОМОВ

Предпървомайски мисли на монтажника

На един от най-сложните участъци на Химкомбината край Свищов работи групата от технически ръководители Марин Чамуров, носител на високи правителствени награди и отличия. В навечерието на големия празник нашият сътрудник Димитър Бързев разговаря със знатния монтажник.

— Монтажният път ви е дълъг. Имате ли никакви отличия през това време?

— Може би е нескромно, но отличията ми не са малко. Носител съм на три ордена на труда — златен, сребърен и бронзов. На два пъти съм получавал орден „Червено знаме на труда“ а така също на два пъти съм бил „Отличник на Министърството на строителите“. А с орден „Георги Димитров“ бях удостоен във Враца през 1967 г. за активно участие в монтажните работи и съксяването срока на пускане. Но бързам да поясня, че за да притежавам тези награди, заслуга имат и хората, с които съм работил, те навсякъде бяха трудолюбиви.

— А сега, тук на Химкомбината в Свищов, и по-спе-

циално в Шапелния завод, какво работите? Каква е задачата сега?

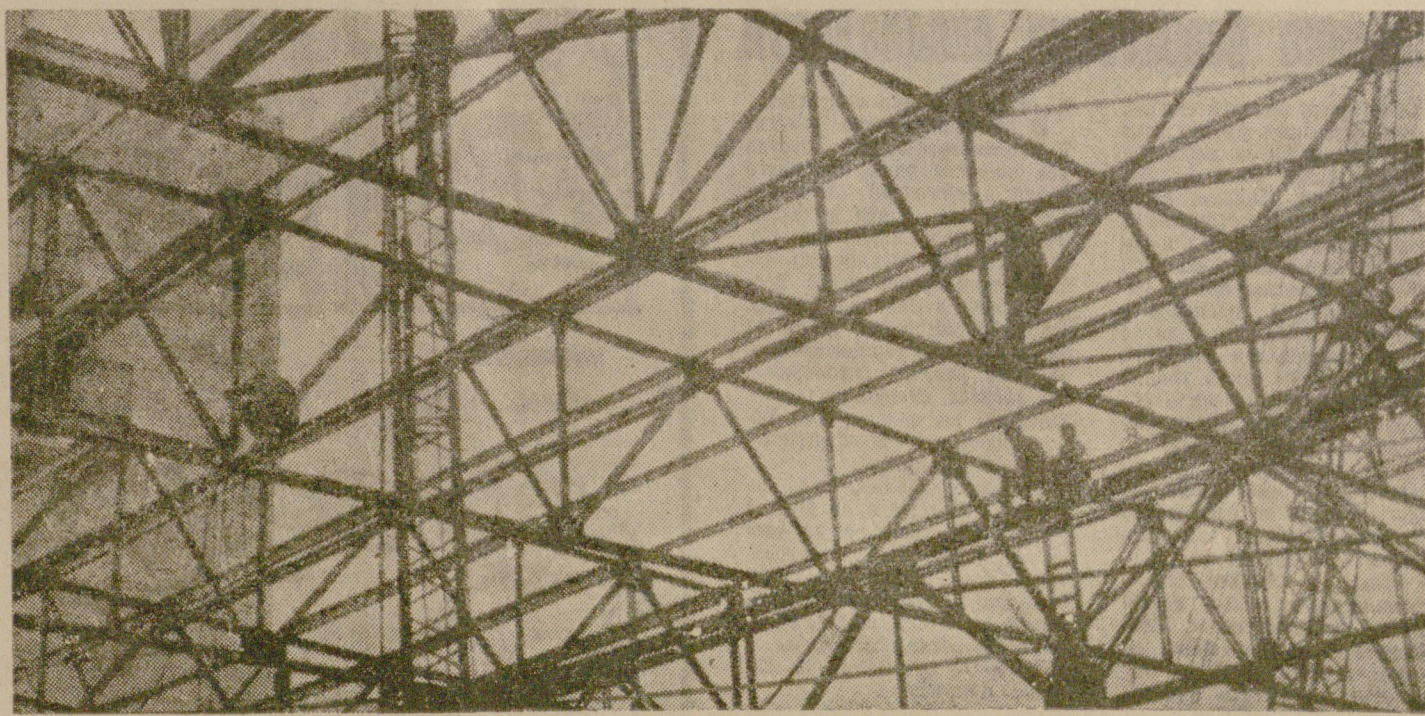
— Ще започна от задачата, която е голяма, но по-стижима. До голяма степен от нас, монтажниците зависи да бъде пуснат в правителствения срок заводът — до 30 септември 1972 г. първата част, а до 30 декември — втората част. И ние ще успеем, защото и тук хората са много трудолюбиви. Свързати са монтажниците от бригадите с технически ръководители Тодор Петров, Тодор Великов, Йосиф Йосифов. Не мога да не спомена и монтажните бригади на Петко Цанков и Иван Захариев, на машинните монтьори Иван Янакиев и Иван Савев.

В дните пред празника монтираме предпърви машини, съоръжения и оборудване в цеховете „Облагородителни разтвори“, „Фунда филтрация“, „Разваряване“, „Ксантогениране“, „Мерсеризация“, в киселинната и содовата станции и др. Да ли сме дума, че предсрочно още през август т. г. ще предадем предпървите машини и цеховете за разваряване и мерсеризация.

В Шапелния завод извършваме нов вид работа — оловозаваряване на всички съоръжения, поради специфичността на производството. Монтираме пластмасови и нефтьнаеми тръбопроводи със сложни технически изисквания. Тук на място приготвяме и поставяме алуминиеви тръбопроводи.

— Какво бихте пожелали на колегите си по случай Първи май?

— На хората, с които работя, пожелавам големи трудови дела, за да получат и те високи отличия.

Дантела от метал — характерна панорама от Родината...

1 май

Пчелата, цветето, зеленото дърво са вечните атрибути на този месец. Но в съзнанието на съвременния човек присъстват и други — червено то знаме, песента за сплотяване на работниците от „вси страни“, гълъбът на един испански художник. Сякаш поривите на природата и човек за съгласие и неба са се съюзили през месец май. Външният от радостното настъпване на пролетта се слива със социалното въднение на милиони хора по земното кълбо, които манифестират своята жажда за един непреходен сезон на свобода, братството, равенството и мира.

Първи май е. Националните различия губят своята сила. Остават класовите. Бели, жълти и черни юмруци, вдигнати като един ще залечат и тях, защото това е желанието на народите. И повече от всякога са живи Маркс и Ленин, Благоев и Димитров. Най-човечните закони на всички времена доказват своята истинност, неотменими като заповедите на природата.

Първи май е. Правото на цвят и багри придобива всяко стръкче в българските планини и полета. Птиците, намерили верния път към родното гнездо, затопля с крило своята надежда. Селянинът напъва избулялото жито и разчупва в мислите си бъдещия хляб. Работникът изтрива потно чело и гледа от върха на построеното към далнините. Тъй и Родината е възрала от петилетка в петилетка.

България! Поетите й предвещаха Май. И той е днес. Детето размахва своето знаменце от висината на татковото си рамо. На знаменцето е написано „МИР“. Невръстното дете едва ли разбира великия смисъл на тази дума, но жестира, с който я развява над главата си, сам по себе си е изпълнен със същия смисъл.

Първи май е. Като пълноводна река бучи манифестационното множество. Къде е началото на манифестацията? От бистри извори е то. Свети Бузлуджа с алени макове. И тръгва от незначителното село Ковачево едно момче с мак в гърдите си, за да го пренесе през оловния въздух на печатарските работилници, през конгресите на Коминтерна, през кървавите дни на Септември — 1923-та, през Лайпциг. Върви юначният мъж с едри крачки към победната 1944-та, към новия Май на социалистическа България. Затова днес ние имаме чувството, че манифестираме пред погледа на другари, на учителя, на вождата Димитров.

Първи май е. Пчелата, цветето, зеленото дърво. И детето с червено знаменце в ръка — на стояще и бъдеще.

Таньо КЛИСУРОВ

С крачките на КЛАСАТА

Както и по-рано
задушава
и хапе
в люта борба
като звяр същи
капиталът
все тъй пиничен,
верен на своята същност.
Този звяр —
проклет от народа,
е от тия
зли зверове,
които по своята
зловеща природа
не изменят на своята природа.
не!
Капиталът и днес
е опасен,
макар да обича сладките речи.
И докато жив е
ще граби,
ще хапе,
по начини най-безчовечен.
Белези има
на всички познати
заклет е той враг
на труда.

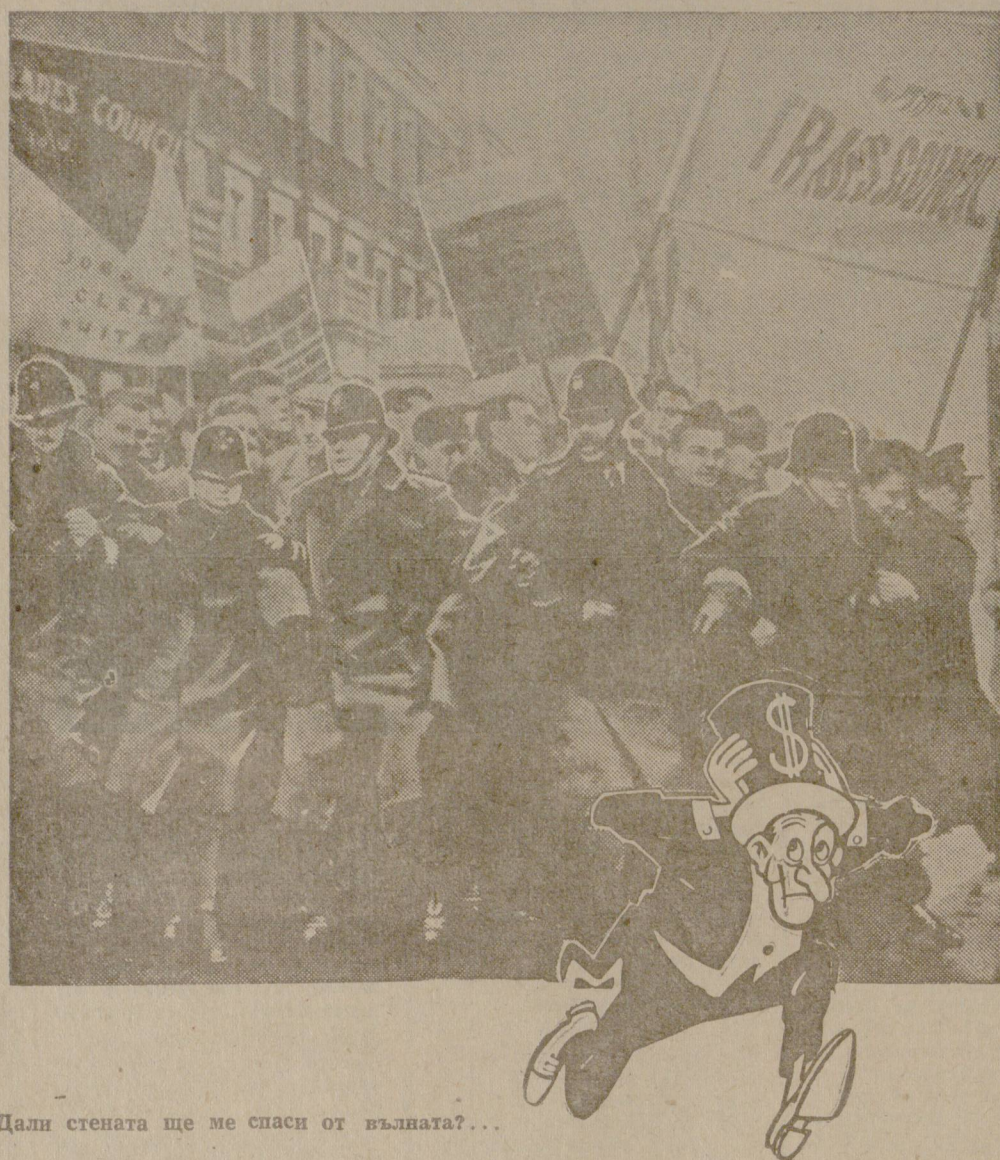
Познават го
всичките трудови хора
и помнят за тази беда.
Работниците
братя по класа
в борбата заедно вървят.
Кълне се челищата класа
да крачи по верния път.
Мълнии греят и бликат
в проводници,
в битки,
в очи...
На братството, на труда
и революцията
огромната правда
ечи!

Владимир КОТОВ

Превод от руски: Хр. Стоянов

БОР

В ЗАПАДНИЯ ВЪЛНОЛОМ

— Дали стената ще ме спаси от вълната?...

Из биографията на Червеното знаме

ДЪРВЕТАТА УМИРАХА ПРАВИ...

Бе в навечерието на Първи май. Село Килифарево се обгъваше с пестрата си априлска премия. Във въздуха се носеше опияняващ дъх на люляк...

Край селото се извисяваше огромна тополя, от върха на която околността се виждаше като на длан. Пролетна нощ на 1930 година...

Няколко сенки заобиколиха дървото. Едната се покачи на върха, завърза нощ и започна бавно да слиза. Човекът слизаеше и сечеше

страничните клонове, тъй че обрнатото изкачване на върха бе вече невъзможно...

Сенките, а това бяха ремсисти от селото, видимо доволни от свършената работа, се разпрснаха...

По същото време Мара Пишманова и Иван Качау нов работеха на другия край на селото, където до воденицата бе израснала стройна и висока акация. Да се покатериш на акацията бе невъзможно, защото стълбът бе високо, тънко и крехко. Но сенките направиха друга хитрина — една от тях се покачи на близкото дърво, върза въже на примка и като с ласо хвана върха на младото дърво. То се огна, завърза нощ на върха и го пуснаха. Акацията извися и като стрела се извиси в нощта. Сенките се разпрснаха...

А наоколо цяла нощ обикаляха и душеха като кучета жандармерийски патрули!

Утрото на Първи май дойде слънчево и ведро. Хората тайничко си честитяха празника и дяволито поглеждаха

към двете дървета, където волно се развяваха двата аленни знамена! Кучетата отдолу кинчаха и лаеха, но знамената бяха недостижни...

Първо управниците отидоха при акацията край воденицата. Те дълго умуваха и се чудиха как са окачили комунистите знамето чак на върха, но нищо не измислиха... Отсякоха дървото. То умря младо и право, без да издаде червената тайна...

Понечиха да отсекаят и тополята, но стопанинът й рече: „По-добре мен да отсеже! Не си давам тополята!“

Ами сега? А наоколо на род — наизлезли и млади, и стари! Радват се на червеното знаме, на дяволията на младите и сдържано се присмиват на полицейската суетня. Времето минава — става обед, а знамето се веел! Започнаха да стрелят с ловджийски пушки, белким са ските разкъсат червения плат, но не би! Излезе вятър и знамето на ремсисти те заплюща още по-силно.

ЧЕРВЕНАТА БОЯ, ПАРАФИНАТ И ПОЛИЦИАНТЕ...

Една година по-късно ремсистите от Килифарево от ново успеха да се подиграят с полицейската бдителност, която вече имаше горчиният спомен от предния Първи май.

Иван Пишманов и Тотю Саралиев разтопиха парафин, смесиха го с червена боя и изработиха големи свещи-тебешери...

До полицейския участък имаше къщи, огради и много дежурни полицаи, които се прозяваха до полунощ и после отидоха да се почерпят в близката хлебярница

по случай Великден, с топла пита и сирене... В това време двамата смелчаки ошариха стените с първомайски лозунги...

На заранта полицията се вбесиха — под носа им да волите извършили пропаганда! Добре поне, казаха си представителите на властта, че няма знамена по дърветата! Надписите веднага ще залчим с вар! Взеха кофа, разбъркаха вар и... ги заличиха! Сякаш делото бе за винаги изтрито, позорът — измът и потулен.

Но напече първомайското слънце. То разтопи парафина и надписите се появиха отново — ярко червени, на бял фон от вар!

Издълбаха мазилката, а боята не изчезваше нито днес. Оставаше да съборят къщите! И ги събориха, но не те, а свободните хора след великия Девети. На мястото на старите, порутени къщурки, килифарчени издиха нахални домове, за каквито призоваваха някогашните лозунги... Нови са и хората. Те вече празнуват свободна Първи май, а хитрините си прилагат към земята да дава повече добиви!

Йордан ЙОРДАНОВ

Новости от социалистическите страни

ПО ПРЕДЛОЖЕНИЕ НА ПРОФСЪЮЗИТЕ

Висшият орган на Съветските профсъюзи — ВЦСПС разработи предложения за повишаването на работната заплата на 8 милиона работници по транспорта и съобщенията със 17 на сто. На някои категории трудещи се в тези области заплатата ще се увеличи още по-вече. Например на свързочниците с 31 на сто, а на моряците — почти с една четвърт.

През 1971 година бе повишена значително работната заплата на миньорите, на железничарите и механизаторите в селското стопанство. В началото на тази година тя бе повишена на работниците и служащите в Западен Сибир.

ОРИГИНАЛЕН ПОКРИТ ГРАД

В ленинградския институт за типово и експериментално проектиране на жилищни и обществени сгради е разработен оригинален проект за жилищния комплекс „Полудън“. Този комплекс — град, построен под един общ покрив, ще бъде предназначен за обслужващия персонал на компресорната станция на газопровода при река Подуд, близо до град Тюмен (Западен Сибир).

В четириетажния комплекс, покрив с прозрачен купол, ще има детска градина, училище, плавателен басейн, стол, поща, ресторант, библиотеката, кинотеатър, спортна зала, магазин и жилищни помещения. В центъра на комплекса ще се простри голяма градина. Всяка квартира ще има зелена тераса.

С ТЕХНИЧЕСКОТО СЪ ДЕЙСТВИЕ НА СССР

През годините на деветата петилетка (1971—75 г.) ще бъдат построени повече от 300 промишлени обекта в страните на СИВ с техническото съдействие на СССР. В Полша например вече се строят домостроителни комбинати и металургичен завод в България и Румъния — електроцентрали и химически предприятия, в Чехословакия — метро и атомна електроцентрала. Съветският съюз помага в проектирането на тези обекти, доставя съоръжения за тях. На свой ред СССР ще закупи от братските страни комплекти съоръжения за металургията, химията и други отрасли.

В света на капитала

Един милион и половина безработни специалисти

Последният доклад по икономическите въпроси, който президентът на Съединените щати представи на Конгреса, е ново доказателство за неспособността на сегашната администрация да се справи със стопанската криза. Макар че президентът и министърът на труда не се скъпиха на обещания да сведат безработицата до „безопасно равнище“, почти шест милиона американци стоят не само без работа, но и без перспектива да получат работа в близко бъдеще.

Безработните „мозъци“ са характерно явление в днешна Америка. Процесът на пролетаризиране на умствения труд се развива с бързи темпове. В разговор с кореспондент на вестник „Кричън сайънс мунитор“ един безработен инженер от Сметъл изтъква, че „годините, прекарани в университет или колежа, само отлагат деня, когато ние ще попаднем на пазара на незаеята работна ръка“.

Само преди няколко години, в една реч пред американски учени, тогавашният държавен секретар Дийн Ръск без гордост каза: „Нашата страна има рядката възможност да привлича талантливи и високообразовани емигранти. При умело ръководство емиграцията може да се превърне в един от важните източници на нашите национални ресурси“.

В течение на много години САЩ привличаха учени и специалисти от други страни. Само за времето от 1949 до 1969 г. операцията „Брейндрийп“, т. е. изтичане на мозъци, позволи на Америка да спести над четири милиарда долара. Съблезени от щедри обещания, десетки хиляди специалисти с висока квалификация пристигнаха в Съединените щати, надявайки се, че там техните мечти ще бъдат осъществени. Но мнозина бяха измамани. Днес от регистрираните 1.5 милиона безработни специалисти значител-

на част са бивши емигранти. В последно време печатът в капиталистическите страни все по-често пише, че много учени и инженери напускат Съединените щати и търсят пристанище в Стария свят. Но американската техническа интелигенция среща доста хладен прием в Западна Европа. Инженер-кибернетик, който работи в западногермански автомобилен завод, отговаряйки на въпроса, защо е напуснал родината си, заявил пред кореспондент на хамбургското списание „Капитал“:

— Естествено бих могъл да остана в Щатите и да намеря работа като шофьор на такси, продавател или застрахователен агент, подобно на хиляди други безработни специалисти. Но аз не искам моето семейство да живее в аморалната атмосфера на сегашна Америка.

В. КОЛЕСОВ

(АПН — София-прес)

По страниците на „Крокодил“

Л. ЛЕНЧ

ИвановДЕН

ГергьовДЕН

ПетровДЕН

К. РОТОВ

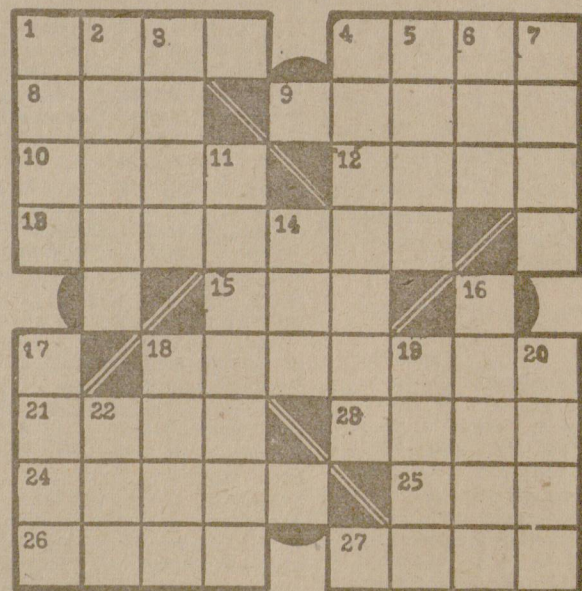

ТрудовДЕН

Човекът... работещ с огън

Кръстословица

ВОДОРАВНО: 1. Полуле гевдариен старогръцки басно писец; 4. Твърдо въглеродно вещество, което се добива от черни каменни въглища чрез суха дестилация; 8. Кубче, употребявано при комар и разни игри; 9. Бозайник от разряда гризачи; 10. Унгарски писател, автор на романа „Карпатска расподия“; 12. Името на жената на Яворов; 13. Един от младогвардейците; 15. Повест от Илия Волен; 18. Презимето на леец на младежкото революционно движение в България; 21. Държава в Зап. Африка; 23. Френски писател (1840—1902); 24. Верици; 25. Река в Северна България; 26. Степен на обществено развитие и култура; равнище; 27. Герония на Леонавалло;

Село във Великотърновски окръг; 4. Железопътна линия; 5. Дървен духов музикален инструмент; 6. Пространство във от населено място; 7. Свят; 11. Наше историческо селище; 14. Мнение, изразено чрез гласуване; 16. Много ярка „падаща звезда“; 17. Стенание; 18. Презимето на борец-антифашист, роден в село Д. Оряховица (1890—1925); 19. Античен град в България, останки в местността Стъклен до Свищов; 20. Шивашки помощен материал; 22. Стара мярка за тежина (мн. ч.);

Ст. ГРИГОРОВ

ИНДЕКС 21 301

ОТВЕСНО: 1. Средство за общуване между хората; 2. Граматическа категория; 3.